

El sobre i la carta

Que en català correcte s'hagi de dir segell en lloc de «sello» i bustia en lloc de «busson» —tal com sap tothom, encara que molta no ho apliquin— sembla que hagi induït algú a creure que en tots els termes que es relacionen amb els correus hi ha d'haver una discrepància entre la forma habitual i la correcta. I, així, n'hi ha que sostenen sense immutar-se que no s'ha de dir una carta sinó una lletra, ni un sobre sinó una plica o un «envelop». I encara més: n'hi ha que presenten aquesta reduïda parcel·la de l'idioma —amb una rara complaença o qui sap si amb malignitat i tot— com una prova del suposat caràcter artificios de l'expressió catalana correcta.

Però la realitat de la llengua és diferent de com la presenten les persones mal informades. És cert que el mot lletra, amb diverses significacions, té també la de «comunicació escrita que s'adreça a una persona absent», i que en català ha estat molt usada amb aquest sentit, però no ho és menys que hom reconeix també el mateix valor a carta, tal com pot comprovar tothom amb una simple consulta al diccionari normatiu, que assenyala clarament la sinonímia entre lletra i carta en el cas que ens ocupa. Qui ho vulgui, doncs, pot dir amb tot el dret que ha escrit una lletra a la família, però qui ja en tingui prou amb segell i bustia, com a mots que no fa servir tothom, pot dir tranquil·lament, amb el mateix dret, que encara espera que li escriguin una carta.

La carta, o la lletra, com es vulgui, s'envia al destinatari dins un sobre. El mot originari és sobrecarta, del qual fem servir usualment una reducció, el sobre. I el diccionari admet totes dues formes amb el mateix valor. La plica, a què algú voldria recórrer, té només un sentit molt especialitzat: «Sobre clos i segellat on hi ha un document, etc., que no ha de llegir-se o publicar-se fins a una data o ocasió determinada.» I l'«envelop», amb què alguns ens voldrien embolicar encara més, no és sinó un gal·liciame innecessari al qual només han donat bel·ligerància la desorientació i el confusióisme.

ALBERT JANE